

ΤΙ ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΜΕ ΣΤΙΣ 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Ένα βιβλίο της
Κωνσταντίνας
Αρμενιάκου

από τη σειρά...

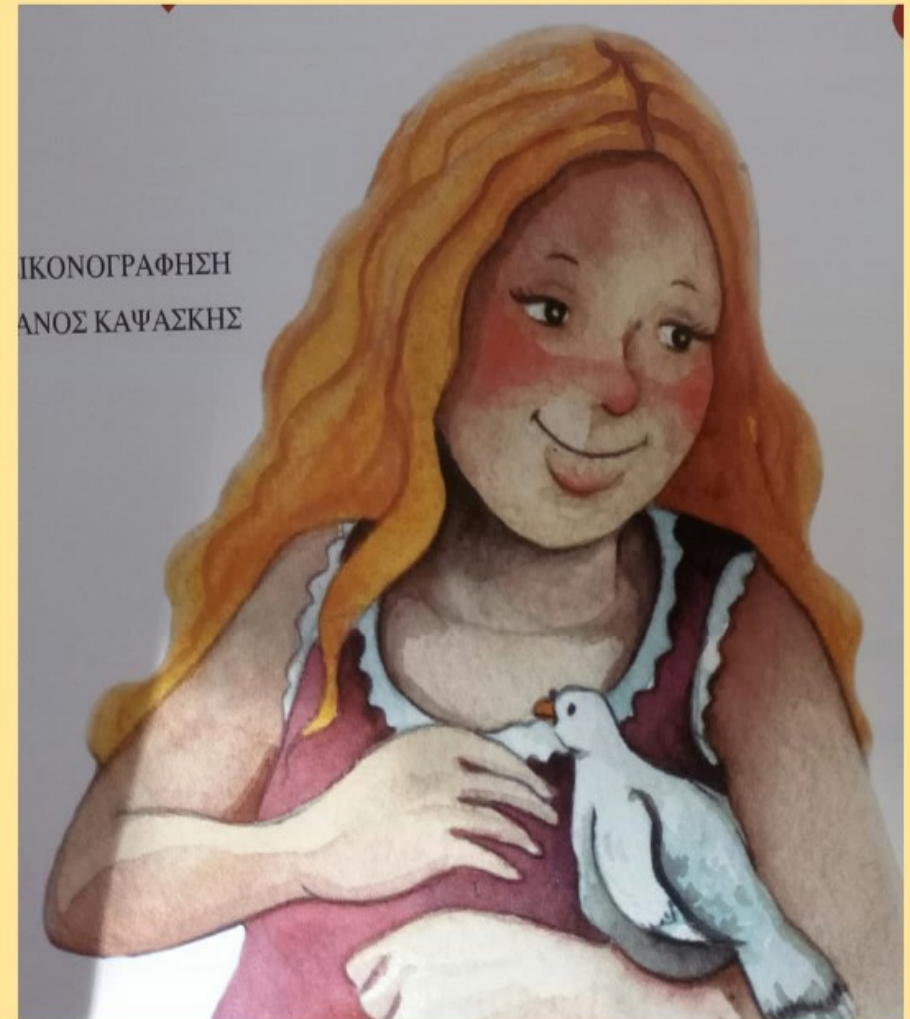
Παραμύθια... ή μήπως είναι αλήθεια;

Η ιστορία με λίγα λόγια...

Την κυρά Δημοκρατία όλοι την αγαπούν στο μικρό χωριό, γι' αυτό τη διάλεξαν για αρχηγό. Τι θα συμβεί όμως όταν η κυρία Ρία η Δικτατορία πάρει με τη βία όλη την εξουσία; Μπορούν οι άνθρωποι να ζήσουν ευτυχισμένοι χωρίς τη Δημοκρατία;

Ένα παραμύθι για την αξία της Δημοκρατίας και για να θυμόμαστε ότι:

**Όλοι μαζί, όλοι μαζί,
είμαστε πάντα πιο δυνατοί**

Η κυρά Δημοκρατία...

Η κυρά Δημοκρατία ανοίγει τα μάτια της και το φωτεινό της βλέμμα χαϊδεύει τον κόσμο. Τεντώνει τα μεγάλα της αυτιά και τ' ακούει όλα:

τα γέλια των παιδιών,
τα παράπονα των μεγάλων,
τα παραμύθια της γιαγιάς,
τα τραγούδια της ζωής.

Τα λόγια της πάντα γλυκά, στάζουν ζάχαρη κι αγάπη. Τα χέρια της μεγάλα και μακριά, απλώνουν σε όλους μια αγκαλιά ζεστή σαν τη φωτιά που καίει στο τζάκι.

Την κυρά Δημοκρατία όλοι την αγαπούν στο μικρό χωριό, γι' αυτό τη διάλεξαν για αρχηγό.

Η κυρά Δημοκρατία...

Η κυρά Δημοκρατία δε θέλει να 'ναι αρχηγός που όλο διατάζει. Δε θέλει μόνη της ν' αποφασίζει. Δε θέλει να κάνει του κεφαλιού της. Ανοίγει τα μεγάλα της αυτιά και ακούει όλες τις ιδέες, γιατί όπως λέει:

**ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ, ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ,
ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΝΤΑ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΙ!**

Την κυρά Δημοκρατία όλοι την αγαπούν στο μικρό χωριό, και χαίρονται που την έχουν αρχηγό.

Η κυρία Ρία η Δικτατορία...

Η κυρία Ρία η Δικτατορία δεν ήθελε την κυρά Δημοκρατία. Ήθελε εκείνη να ήταν αρχηγός. Όλη μέρα στο σπίτι κλεισμένη στριφογυρνούσε, έκλαιγε και φώναζε:

“Γιατί αυτή κι όχι εγώ;”

Τα βράδια δεν κοιμόταν, ξενυχτούσε. Έκανε σχέδια, μα κανένα δεν της άρεσε. Ώσπου...

Οι φύλακες της Ρίας της Δικτατορίας...

Βγαίνει έξω στους δρόμους και ψάχνει... τους κατσούφηδες, τους γκρινιάρηδες, τους τεμπέληδες, Βρίσκει έναν, δύο, τρεις... είκοσι, είκοσι έναν. Τους παίρνει στο σπίτι της και τους μετράει, τους ζυγίζει, τους καλοκοιτάζει, τους μιλάει, τους μιλάει, τους μιλάει... Με τις ώρες, με τις μέρες, με τις νύχτες... Τόσο πολύ που ζαλίζονται και όλα τα ξεχνούν. Τώρα μόνο εκείνη αγαπούν.

Ύστερα τους ράβει στολές με χρυσά κουμπιά για να δείχνουν ωραίοι και τους δίνει μαύρες ζώνες με πιστόλια για να δείχνουν δυνατοί.

Τέλος, τους κάνει μαθήματα για να φωνάζουν δυνατά, να απειλούν κι όλους να τους τρομοκρατούν και τους ονομάζει **φύλακές της**, που πρέπει να την υπακούν.

Το σχέδιο της Ρίας της Δικτατορίας...

Η κυρία Ρία η Δικτατορία μπαίνει ένα βράδυ ξαφνικά με τους **21** φύλακές της στο σπίτι της κυρά Δημοκρατίας.

Εκείνη την ώρα η κυρά Δημοκρατία κοιμάται και ονειρεύεται μια γιορτή με χιλιάδες μπαλόνια και ζεστούς λουκουμάδες.

Οι φύλακες την πιάνουν στον ύπνο. Της δένουν τα μακριά της χέρια για να κλείσει η μεγάλη αγκαλιά της και τη φυλακίζουν στο υπόγειο της κυρίας Δικτατορίας. Να μη βλέπει ουρανό, να την ξεχάσει το χωριό.

Η κυρία Ρία η Δικτατορία μπαίνει ένα βράδυ ξαφνικά με τους είκοσι ένα φύλακές της στο σπίτι της κυρά Δημοκρατίας. Εκείνη την ώρα η κυρά Δημοκρατία κοιμάται κι ονειρεύεται μια γιορτή με χιλιάδες μπαλόνια και ζεστούς λουκουμάδες. Οι φύλακες την πιάνουν στον ύπνο. Της δένουν τα μακριά της χέρια για να κλείσει η μεγάλη αγκαλιά της και τη φυλακίζουν στο υπόγειο της κυρίας Ρίας. Να μη βλέπει ουρανό, να την ξεχάσει το χωριό.

Το σχέδιο της Ρίας της Δικτατορίας...

Έτσι, την άλλη μέρα, η κυρία Ρία η Δικτατορία έχει—όπως ήθελε— όλη την εξουσία. Αρχίζει να διατάζει, να φωνάζει και για όλα να γκρινιάζει. Παντού κρεμάει πινακίδες με εντολές:

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΝΑ ΦΩΝΑΖΟΥΝ!
ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ!
ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΧΑΡΕΣ, ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ, ΤΑ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΑ!
ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΣΑΣ ΝΑ ΛΕΤΕ!

Απαγορεύεται από δω...

Απαγορεύεται από κει...

Κι όποιος δε συμφωνεί... στη φυλακή.

Η τιμωρία της Ρίας της Δικτατορίας...

Δεν είναι πια ζωή αυτή! Είναι μια τυραννία!
Κάποιος φωνάζει δυνατά:

"Δεν αντέχουμε άλλο! Θέλουμε πίσω την κυρά Δημοκρατία!"

Η Ρία η Δικτατορία τον στέλνει αμέσως **εξορία**, να ζήσει μακριά από το χωριό και λέει:

"Όλοι θα έχετε την ίδια τιμωρία, αν ξανακούσω να μιλάτε για τη Δημοκρατία!"

Όλοι μαζί, όλοι μαζί, είμαστε πάντα πιο δυνατοί!

Όλοι θέλουν να τη διώξουν μακριά και να γλιτώσουν. Μα πώς; Ούτε ένα σχέδιο δεν μπορούν να καταστρώσουν, γιατί **"απαγορεύονται οι συγκεντρώσεις, οι συζητήσεις, οι μυστικές συναντήσεις"**.

Όσπου μια μέρα ένα μικρό παιδί, που βαρέθηκε να τραγουδάει τα ίδια τραγούδια, θυμήθηκε κάτι που οι άλλοι είχαν ξεχάσει:

**ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ, ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ,
ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΝΤΑ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΙ!**

Ήταν το τραγούδι της κυρά Δημοκρατίας! Το βράδυ πριν κοιμηθεί το παιδάκι το ψιθύρισε στο δεξί αντί της μαμάς του και στο αριστερό αντί του μπαμπά του.

Από τη μαμά και τον μπαμπά, σιγά σιγά, ψιθυριστά, το τραγούδι ταξίδεψε από στόμα σε στόμα σ' όλο το χωριό. Κι όλοι μαζί θυμήθηκαν, όλοι μαζί κατάλαβαν, όλοι μαζί άρχισαν να ελπίζουν...

Όλοι μαζί, όλοι μαζί, είμαστε πάντα πιο δυνατοί!

Μια νύχτα, την ώρα που η κυρία Δικτατορία και οι **21** φύλακές της κοιμούνται βαριά, οι άνθρωποι ξυπνούν κι αρχίζουν να τραγουδούν. Βγαίνουν από τα σπίτια τους, μαζεύονται στην πλατεία και ενώνουν τις φωνές τους σαν μεγάλη χορωδία:

**ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ, ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ,
ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΝΤΑ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΙ!**

Η κυρία Δικτατορία πετάγεται από το κρεβάτι και βγαίνει με το μακρύ της νυχτικό στο μπαλκόνι. Κοιτά το πλήθος, ξαφνιάζεται, θυμώνει:

“Σας διατάζω να σταματήσετε. Αμέσως στα σπίτια σας!!!”

Μα κανένας δε σταματάει και η κυρία Δικτατορία γίνεται έξαλλη.

“Φύλακες! Χτυπήστε τους!” φωνάζει με οργή.

Όλοι μαζί, όλοι μαζί, είμαστε πάντα πιο δυνατοί!

Οι μισοκοιμισμένοι φύλακες τεντώνονται, ξανά τεντώνονται, τα όπλα ετοιμάζουν, μα μπροστά στον κόσμο σταματούν, δειλιάζουν...

"Βλέπω τον γείτονά μου, που μου δίνει την άνοιξη κεράσια από τον κήπο του", λέει ο φύλακας νούμερο ένα. "Δεν μπορώ να τον χτυπήσω".

"Βλέπω τον θείο μου, τα ξαδέλφια μου. Όχι, δεν μπορώ να τους χτυπήσω", λέει ο φύλακας νούμερο δύο.

"Είναι οι γονείς μας, τ' αδέρφια μας, οι φίλοι μας. Όχι, δε γίνεται να τους χτυπήσουμε", συμφωνεί ο φύλακας νούμερο είκοσι ένα.

Έτσι οι είκοσι ένας φύλακες πετούν τις ζώνες με τα πιστόλια και τρέχουν κοντά στους συγχωριανούς τους,

**ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ, ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ,
ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΝΤΑ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΙ!**

φωνάζουν δυνατά κι αυτοί.

Η κυρά Δημοκρατία επιστρέφει...

Η κυρία Ρία η Δικτατορία γίνεται κατακόκκινη από θυμό. Ύστερα καταπράσινη όλο κακία. Μετά κατάμαυρη από απελπισία.

“ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ!” φωνάζουν όλοι τόσο δυνατά, που το σπίτι της κυρίας Δικτατορίας κουνιέται σαν να γίνεται σεισμός.

“ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ!” ξανά φωνάζουν όλοι μαζί ακόμα πιο δυνατά και το σπίτι της κυρίας Δικτατορίας γκρεμίζεται στο λεπτό σαν να είναι από χαρτί. Μέσα από τα ερείπια ξεπροβάλλει σκονισμένη η κυρά Δημοκρατία.

“ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ!” φωνάζουν πάλι μ’ όλη τους τη δύναμη και η κυρία Δικτατορία κλείνει τ’ αυτιά της, τρέχει μακριά να γλιτώσει από τις φωνές τους και σ’ άλλη πόλη ή χωριό για λίγο να τρυπώσει.

Η κυρά Δημοκρατία επιστρέφει...

Στο μικρό χωριό, τώρα που σώθηκαν απ' το κακό, μεγάλο στήνουνε χορό.

Ο **φούρναρης**, που είχε βαρεθεί να εκτελεί τις εντολές της κυρίας Δικτατορίας, φωνάζει χαρούμενος: **"ΨΩΜΙ"**.

Ο **δάσκαλος**, που δεν του άρεσε να του λένε πώς θα μιλάει στα παιδιά, λέει γελαστός: **"ΠΑΙΔΕΙΑ"**.

Κι όλοι οι **κάτοικοι**, που είχαν υποφέρει από τα **"πρέπει"** και τα **"μη"**, λένε: **"ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ"**.

ΨΩΜΙ! ΠΑΙΔΕΙΑ! ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!
ΓΕΛΙΑ! ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ! ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ!

Ο χορός της Δημοκρατίας ακόμα κρατάει στο μικρό χωριό, γιατί κανένας δεν πρέπει να ξεχάσει:

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ, ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ,
ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΝΤΑ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΙ!

